

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 257.

Tredie Session.

77de Møde.

Onsdagen den 11te Februar.

(Forts.)

Grundtvig (forts.): Hvad nu Procuratorerne angaaer, da er det jo dog ligefrem, at de hverken have fortjent og heller ikke bør gives nogen udelukkende Ret til Sagsførelse, som skulde skabe Retstilstanden i det Hele, og naar man dernæst siger, at de Folk, som fik den Tilladelse, at de kunde henvende sig til Andre end beskikkede Procuratorer, vilde være ilde farne, fordi de saa fik deres Sager slet forte, saa er det jo for det Første ligefrem, at det er et endnu værre Tilfælde, naar de slet ikke kunne faae Rogen, og dernæst maa man vel antage her, som i alle Tilfælde, at Folk i Almindelighed, naar de ville have deres Sager førte, ogsaa ville henvende sig til den, de troe bedst kunne føre den, og, dersom ellers Procuratorbestillingen eller Procuratorbestillingen ikke er paa en aldeles feil Vej, saa maa det vel ogsaa antages, at man altid vil finde sig bedst tjent med at vælge en saadan Mand, som har givet en Sikkerhed, saavidt den kan gives, for at han kan gjøre det godt. Det Andet, at sige, at Dyrigheden ikke alene skal, ved at give Monopol, sørge for, og sørge bedst for, at vi faae baade gode Støvler og gode Klæder, og at vi faae dem paa den billigste Maade, og at den ligeledes skal sørge for, at vi, naar vi blive syge, enten blive helbrede eller døe paa en skikkelig Maade ved dem, den dertil har beskiftet, men at det ogsaa skulde være saaledes med al Ret og Retfærdighed, at, dersom vi ikke kunne faae Ret paa den Maade, ved de Midler, som Dyrigheden har beskiftet, ved de Mænd, den har givet Monopol paa at forsøgte Retten, saa skulle vi hellere miste den, det kan jeg slet ikke billige. Derfor skal jeg

anbefale Lovforslaget til Fremme. Det gjør jo slet ikke videre til Sagen, om det er kommet for tilde til, at det kan endes i nærværende Samling; thi det har da været Tilfældet med flere Lovforslag, og vistnok ogsaa med flere af dem, som den 6te Kjøbenhavnske Rigsdagsmand (Mourier) har anbefalet.

Alberti: Jeg seer aldeles ikke den Fare eller Betænkelighed ved det indbragte Lovforslag, som den ærede Kjøbenhavnske Rigsdagsmand her ligoverfor mig (Mourier) udtalte. Jeg troer, at dette Lovforslags Vedtagelse som Lov ingenlunde vil medføre nogen Fare for, at Parterne skulde miste deres Ret. Saaledes som Forholdene nu ere, staaer det jo Enhver, som vil procedere, frit for at lade sine Indlæg og øvrige Frembringelser for Retten skrive og forfatte af Hvemsomhelst; Sagen er blot, at enten skal Parten møde personlig for Retten eller lade afgive Møde ved en Slægtning eller et Bønde, hvis han ikke kan faae nogen Sagsfører. Naar man altsaa tager det foreliggende Forslag, saaledes som det er, vil den hele practiske Virkning, som det vil have, kun være den, at man kan give en Mand, som efter det nu Bestaaende ikke har en saadan Adgang, Fuldmagt til at møde for sig i Retten. Deri forekommer det mig nu ikke, at der kan være noget Farligt, og man maa naturligvis overlade til Folk selv, hvorledes de ville lade deres formeentlige Rettigheder paatale ved Domstolene. Jeg troer derimod, at man om det foreliggende Lovforslag kan sige, at det ikke er glennemgribende nok. Jeg troer, at der ligger noget meget Rigtigt i hvad den ærede Forslagsstiller udtalte, at dette Lovforslag henhører til en Ordning af Næringsforholdene; jeg troer, at det meget snart maa give sig, at Procuratorerne ikke skulle betragtes som Embedsmænd, men som næringsdrivende Borgere,